

však takového nároku, nemohlo nař. rozhodnutím, jímž bylo zrušeno rozhodnutí nižší stolice o změně pravoplatného konsensu a odepráno pravoplatný konsens změnit, porušeno býti nějaké subjektivní právo st-lů a jest jejich stížnost v tomto bodu nepřípustná.

Č. 3768.

Živnostenské právo: * Majitel živnosti povoznické jest podle 2. odst. § 37 ž. ř. oprávněn, aby pro potřebu své živnosti povoznické v dobrém stavu udržoval zařízení závodová a pomůcky provozovací a aby tyto práce dal prováděti vlastními kovářskými a podkovářskými pomocníky.

(Nález ze dne 20. černa 1924 č. 11.459/23.)

V ě c: Frant. M. na K. V. proti ministerstvu obchodu o provozování domácí kovárny při živnosti povoznické.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím bylo pořadem instančním vysloveno, že st-l na základě živnost. listu znějícího na živnost povoznickou není oprávněn míti vlastní domácí kovárnu, v ní pro potřebu své živnosti povoznické obstarávati si práce kovářské a podkovářské a míti k tomu účelu pomocníky kovářské a podkovářské. Úřad má za to, že ve smyslu 1. a 2. odst. § 37 živn. ř. přísluší pouze živnostníkům, kteří provozují živnost výrobní, právo, aby si v dobrém stavu udržovali svá zařízení závodová a jinaké pomůcky provozovací a aby po případě měli k tomu účelu potřebné pomocníky také jiných živností.

Naproti tomu stojí stížnost na stanovisku, že t. zv. právo obsluhy sebe sama, o němž jedná § 37 živn. ř., není omezeno na živnostníky, kteří provozují živnost výrobní a dovozuje, že nař. rozhodnutím bylo zasaženo do práv, kterých st-l nabyt z výměru okr. hejtmanství na K. V. z 15. ledna 1908, jímž mu bylo uděleno živn.-polic. povolení ke zřízení domácí kovárny, kteréhožto povolení od té doby nerušeně užíval, aniž se dopustil čehokoliv, co by odůvodňovalo odnětí tohoto povolení.

Nss uvážil, že cit. výměrem živn. úřadu I. stolice byl st-li dle jeho vlastního tvrzení udělen toliko živn.-polic. konsens ke zřízení kovárny, to jest státní uznání, že používati tohoto závodu ke konání prací kovářských a podkovářských jest přípustno. Toto udělení konsensu má za následek, že může ten, kdo má příslušné živn. oprávnění, provozovny užívat pro ty účely, pro které byla schválena. Udělením konsensu k užívání živn. provozovny nepropůjčuje se však podnikateli oprávnění ke konání živnostenských prací, nýbrž práva toho lze nabytí buď opovědí živnosti, resp. pokud jde o koncesované živnosti, úředním udělením živn. oprávnění. Když žal. úřad vyslovil, že st-l není oprávněn míti domácí kovárnu, t. j. v ní pro potřebu své živnosti povoznické obstarávati si práce kovářské a podkovářské a míti k tomu účelu pomocníky kovářské, neodňal tím st-li živn.-polic. konsens, nýbrž rozhodl tím toliko o objemu živn. oprávnění, které přísluší st-li na základě živn. listu znějícího na živnost povoznickou. Vzhledem k tomu nemůže býti o odnětí živn.-

právního konsensu kovárny a zásahu do práv cit. konsensem živn. úřadu nabytých ani řeči.

Pokud jde o námitku, že ustanovení § 37 živn. řádu neomezují se pouze na živnosti zabývající se výrobou, má zřejmě stížnost na myslí ustanovení 2. odst., neboť nemůže býti sporu o tom, že 1. odst. platí toliko pro živnosti výrobní a 3. odst. nepřichází v úvahu. Dle 2. odst. § 37 ve znění zák. z 5. února 1907 č. 26 ř. z. mají živnostníci právo, aby si v dobrém stavu udržovali svá zařízení závodová, stroje, nástroje a jinaké pomůcky provozovací. Na otázku, zda sluší přiznati také živnostníkům, jejichž živnost. činnost záleží v konání služeb neb prací, oprávnění právě uvedená, dlužno odpověděti kladně. Dle ustanovení čl. IV. uvoz. patentu k živn. řádu platí ustanovení v tomto zákoně obsažená pro všechna po živnostensku provozovaná zaměstnání, která nejsou z platnosti živn. řádu vyjmuta, ať se zabývají produkcí, zpracováním nebo předěláváním předmětů obchodu, provozováním obchodů neb konáním služeb a prací. V 2. odst. § 37 mluví živn. řád o živnostnících beze všeho omezení, nečiní rozdílu mezi živnostmi výrobními a živnostmi ostatními, zejména živnostmi zabývajícími se konáním služeb a prací. Nemá tedy názor žal. úřadu, že právo to přísluší pouze živnostníkům provozujícím živnost výrobní, v doslovu zákona opory. Proti tomu názoru svědčí, že také komise panské sněmovny (srovnej zprávu speciální komise panské sněmovny, č. 389 příloh k sten. protokolům panské sněmovny, XVII. zasedání 1906, str. 13) stála na stanovisku, že ustanovení to vztahuje se na živn. podniky všeho druhu. — —

Č. 3769.

Nemocenské pojištění: Osoby zaměstnané v podniku nebo hospodářství na základě poměru pracovního nebo služebního nejsou z pojistné povinnosti nemocenské vyloučeny proto, že onen podnik nebo ono hospodářství jsou podle svého určení provozovány způsobem charitativním (nevýdělečným).

(Nález ze dne 20. června 1924 č. 20.840/23.)

Prejudikatura Boh. 2592 adm. a j.

Věc: Útulak slepých dívek v P. proti ministerstvu sociální péče o nemocenské pojištění.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím bylo v pořadí instancí vysloveno, že Útulna slepých dívek . . . jest povinna podle § 33 nemoc. zákona zapraviti okr. nemoc. pokladně v Ř. dodatečně předepsané nemocenské příspěvky za Julii R., služebnou ve filiálce zmíněné útulny v M. částkou 265 K 20 h za dobu od 1. října 1921 do 31. října 1922. — — —

Stížnost popírá zákonitost tohoto rozhodnutí, dovolávajíc se nál. tohoto soudu Boh. 2592 adm., tvrzením, že pojistná povinnost nemocenská postihuje pouze zaměstnance v podnicích a hospodářstvích výdělečných, této podmínky že však v daném případě není, poněvadž Útulna z vydržování chovank nemá výdělku a služebné v ní zaměstnané konají práce výhradně pro domácnost.